

ת"פ 42223/07/16 - מדינת ישראל נגד נידאל בן אחמד מריסאתעצור

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 42223-07-16 מדינת ישראל נ' מריסאת(עציר)

לפני כבוד השופטת רונית בש

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם נידאל בן אחמד מריסאתעצור

גזר דין

1. בהכרעת הדין, שניתנה ביום 06.10.16, הורשע הנאשם בתיק זה, לאחר שהודה בעובדות כתב האישום שתוקן, במסגרת הסדר טיעון (שלא כלל הסכמה לעניין העונש), בביצוע העבירה של הובלה ונשיאה של נשק, בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. לאחר מתן הכרעת הדין ולבקשת ההגנה, נדחה הדיון בפניי לצורך הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. כעת, לאחר שהוגש התסקיר הנ"ל וב"כ הצדדים העלו את טיעוניהם לעונש, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן גם : כתב האישום) נטען, כדלקמן: ביום 29.6.16, סמוך לשעה 00:40, נסע הנאשם יחד עם מהראן בוקאעי (להלן: מהראן) ומהדי סאמר ברכב מסוג מרצדס, בכביש 79, מכיוון צומת סומך לכיוון ביר אל מכסור (להלן: הנסיעה). במהלך הנסיעה ברכב, נסע והוביל הנאשם, בצוותא חדא עם מהראן, אקדח חצי אוטומטי מסוג טקטיקל האלק, קליבר 7.65 שמשפרו 196693 (להלן: הנשק) וכן מחסנית. הנשק הינו כלי שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שהוגש עולה כי, הנאשם נתון במעצר מיום 29.6.16 ובמקביל, מרצה עונש מאסר בן 8 חודשים שהושת עליו במסגרת תיק אחר בגין הרשעה בעבירת אלימות כלפי שוטרים שביצע בשנת 2012. טרם מעצרו התגורר הנאשם עם אמו ועבד בתחום עבודות העפר.

5. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל בקונסטלציה משפחתית מורכבת, בהיותו מי שהיווה לאורך השנים מושא להטלת אשמה בכל ההתרחשויות השליליות בבית, וכפועל יוצא מכך, ספג ביקורת והשפלות מצדו של אביו.

6. הנאשם הסביר לשירות המבחן כי הנשק והתחמושת הגיעו לידי באופן מקרי. הנאשם הטעים בנקודה זו, כי בדרכו לבקר חבר המתגורר מרחק הליכה מביתו, הבחין בשקית בשולי הכביש ובתוכה היו הנשק והתחמושת. הנאשם הוסיף וטען בפני שירות המבחן, כי נטל את הנשק והתחמושת עת שחשב כי מדובר בצעצוע, אך בהמשך התברר לו כי המדובר בנשק אמיתי. הנאשם שלל בפני שירות המבחן כל כוונה להשתמש בנשק או להעבירו לידי אחרים, וכמו כן הכחיש קיומם של סכסוכים בסביבתו.

7. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מכיר באחריות לביצוע העבירה וכי הוא מתנהל באופן מניפולטיבי. שירות המבחן העריך, כי הנאשם אינו מודע להשלכות מעשיו וממוקד בעצמו ובצרכיו. בבואו להעריך את הסיכון להישנות עבירות בעתיד ע"י הנאשם ואת סיכויי השיקום שלו, ציין שירות המבחן כי הוא מתרשם שלנאשם קושי בהצבת גבולות ודחיית סיפוקים. שירות המבחן הוסיף וציין, כי נראה שקיימים אצל הנאשם חסכים רגשיים עמוקים, תחושת חוסר אמון בסיסית וזהות עצמית בלתי מגובשת.

8. נוכח התרשמותו של שירות המבחן ממאפייני אישיותו של הנאשם ומהדרך בה התנהל עד כה, סבור שירות המבחן כי קיים סיכוי גבוה למעורבותו שוב של הנאשם בביצוע עבירות בעתיד. לפיכך, ובהעדר רצון מצד הנאשם להשתלב במסגרת טיפולית, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

ראיות המאשימה לעונש וטיעוניה לעונש

9. במסגרת ראיות המאשימה לעונש הוגש גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (ת/1), המלמד כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת מיום 16.03.16 בגין עבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כדין ואיומים, אשר בוצעו על ידי הנאשם בשנת 2012, ובגין הושת על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל לצד רכיב ענישה של מאסרים מותנים. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש נדחה, לאחר שחזר בו מהערעור (ראו ת/2).

10. ב"כ המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב (ת/3) והוסיפה וטענה לעונש בעל פה בדיון בפניי ביום 26.01.17. מטיעוניה המאשימה לעונש עולה התייחסות לעונש המרבי שנקבע על ידי המחוקק בגין העבירה של נשיאה והובלת נשק (10 שנות מאסר), כמו גם לעונש המרבי הקבוע בגין העבירה של החזקת אביזר או תחמושת לנשק (3 שנות מאסר). ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את חומרת עבירות הנשק המהוות מכת מדינה, אשר לה השלכות קשות ולעיתים קטלניות כלפי הציבור. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקתו של בית המשפט העליון באשר לצורך להחמיר בענישת מבצעי עבירות בנשק.

11. לטענת ב"כ המאשימה, הערך החברתי המוגן שנפגע במקרה דנן הינו שלום הציבור והגנה על חיי אדם. לדידה, זמינותם של כלי הנשק, העוברים מיד ליד תורמת להגדלת מעגל האלימות ומניבה תוצאות קשות. צוין כי גם החזקתו של נשק חם, רב עוצמה, באופן בלתי חוקי בידי מי שאינו עבריין, עלולה להביא לאלימות קשה ואף קטלנית. עוד הוטעם כי

קיימת במקרה זה גם פגיעה בשמירה על שלטון החוק.

12. ב"כ המאשימה ציינה, בטיעוניה לעונש, כי הנאשם הוביל ונשא על גופו את הנשק והמחסנית כשהם עטופים בניילון, זאת במהלך נסיעה עם שניים אחרים. הודגש על ידי ב"כ המאשימה, כי רב הנסתר בנסיעה הנ"ל, על פי הגלוי, וכי עד היום לא ברור מהו מקור הנשק, לידי מי נועד ואיזה שימוש היה אמור להתבצע בו, אלמלא נתפס על ידי המשטרה. נטען כי הנזק הצפוי להיגרם מביצוע עבירות בנשק הוא החשש הממשי לחיי אדם, פגיעה בשלמות הגוף ואף ברכוש.

13. ב"כ המאשימה טענה כי גזר הדין, שהושת על הנאשם בתיק הקודם, כמו גם המאסר בפועל שהוטל עליו בגזר הדין הנ"ל, לא הרתיעו את הנאשם מלהמשיך ולבצע עבירות. עוד נטען כי הנאשם ניצל את האמון שניתן בו על ידי בית המשפט המחוזי, במסגרת הדיון בערעור בתיק הקודם, וביצע את העבירות שבפנינו, במהלך תקופת עיכוב ביצוע המאסר שנקבעה על ידי בית המשפט המחוזי במטרה לאפשר לנאשם לשהות עם משפחתו בחג הרמדאן. ב"כ המאשימה ביקשה שלא לנכות את מלוא תקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה, כי אם אך את תקופת המעצר עד לתחילת ריצוי המאסר בפועל בן ה-8 חודשים, שהושת על הנאשם בתיק הקודם.

14. ב"כ המאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, לרבות לכך שהנאשם מתנהל באופן מניפולטיבי, ממוקד בעצמו ובצרכיו, אינו מודע להשלכות מעשיו ומתקשה להציב לעצמו גבולות. ב"כ המאשימה הוסיפה וציינה את היעדר המלצה טיפולית בתסקיר שירות המבחן ואת הערכת התסקיר, לפיה קיים במקרה שבפנינו סיכון גבוה לכך שהנאשם יבצע שוב עבירות בעתיד.

15. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה להמחשת עמדתה העונשית של המאשימה לעונש (ת/4). יוער בנקודה זו כי חלק משמעותי מהפסיקה הנ"ל מתייחס, כפי שטען בנקודה זו הסנגור המלומד ובצדק, להרשעה בעבירות נוספות, בצד עבירות הנשק. לפיכך, ניתן לקבוע לגבי החלק הנ"ל בפסיקת המאשימה כי אין הנדון דומה לראיה.

16. ב"כ המאשימה ציינה, בטיעוניה לעונש כי מתחם העונש ההולם, לדידה, נע בין עונש של שנה וחצי מאסר בפועל לבין עונש של 4 שנות מאסר בפועל. בהינתן חומרת התנהלותו של הנאשם, וכן נוכח עברו הפלילי, האמור בתסקיר שירות המבחן והעובדה שלא הורתע הנאשם מההליך בתיק הקודם בעניינו, סבורה המאשימה כי מן הראוי להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל ברף העליון של מתחם העונש ההולם הנ"ל, זאת בצד עונש של מאסר על תנאי משמעותי וקנס כספי.

טיעוני ההגנה לעונש

17. הסנגור, בטיעונו לעונש, ציין ראשית, כי בעניינו של המעורב הנוסף בפרשה מושא כתב האישום, מהראן, גובש הסדר טיעון ולפיו תוקן כתב האישום נגדו, באופן שייחס לו עבירה של סיוע לעבירות בנשק (הובלה ונשיאה), והושת עליו, לאחר הרשעתו בדיון, עונש מוסכם של 6 חודשי מאסר בפועל, בדרך של עבודות שירות (ראו נ/1). ב"כ המאשימה הבהירה בנקודה זו כי הסדר הטיעון המקל עם מהראן גובש, מפאת קיומו של קושי ראייתי בתיק החקירה, מה גם שעל

גופו של הנאשם נתפס הנשק ולכן יש לראותו כמבצע העיקרי.

18. בהמשך לדברים הנ"ל, טען הסנגור כי יש להשית על הנאשם שבפנינו עונש של שנת מאסר בפועל, זאת בהינתן העובדה שבגין עבירת הסיוע קבע המחוקק, כעונש מרבי, את מחצית העונש המושת על המבצע העיקרי. הסנגור הוסיף וציין בנקודה זו כי גם לחובתו של מהראן עבר פלילי בגין עבירה שבוצעה בשנת 2010.

19. הסנגור הפנה, בטיעונו לעונש, לגזרי דין שונים שהושתו על נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות דומות, זאת לצורך המחשת עמדתה העונשית של ההגנה בתיק זה (ראו נ/2, נ/3 ו- נ/4).

20. הסנגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, שהינו בחור צעיר בן 29. לטענת הסנגור, הנאשם נעצר בגין תיק זה ביום 29.06.16 וביום 13.07.16 החל לרצות את מאסרו בגין התיק הקודם הנזכר לעיל. בנקודה זו הבהיר הסנגור כי, בנסיבות העניין, נמנע מהנאשם לבקש הפחתת שלישי ממאסרו בגין התיק הקודם.

21. הסנגור הוסיף וציין, כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר. הודגש כי הנאשם הודה בחלקו בפרשה כבר במסגרת חקירתו במשטרה. הסנגור הלין על כך ששירות המבחן התמקד בתסקירו בעניין מקור הנשק, זאת בהינתן העובדה שהנאשם לא הורשע בעבירה של רכישת נשק. לפיכך, ונוכח העובדה שהרשעתו הקודמת של הנאשם הינה בגין עבירה שבוצעה על ידו בשנת 2012, עתר הסנגור, בסיכומו של דבר, להטלת מאסר בפועל על הנאשם לתקופה שהינה תקופת מעצרו, באופן שיתאפשר לנאשם להשתחרר ממאסר בהקדם.

דיון והכרעה

22. תיקון מס' 113 מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

23. הערך המוגן הנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של החזקה ונשיאת נשק הינו שלום הציבור ובטחונו. "עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולבטחונו, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא כדיון, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד" (ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (25.6.2013)). בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על חומרתן הרבה של עבירות הנשק למיניהן, על פוטנציאל הסיכון הרב הטמון במכלול עבירות הנשק, לרבות העבירה של נשיאת נשק שלא כדיון, ועל התוצאות הקשות והרות-הגורל שעלולות להיגרם מביצוע עבירות בנשק.

לעניין חומרת העבירות בנשק והענישה המשמעותית הראויה להן, יפים דבריו הבאים של כב' השופט לוי בע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.11.2007):

"הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת..."

24. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, אציין ראשית כי הנשק, שהינו אקדח חצי אוטומטי, וכן המחסנית, נתפסו על גופו של הנאשם, כפי שטענה ב"כ המאשימה ועל כך לא חלק הסנגור. לפיכך, ניתן לראות את חלקו של הנאשם בביצוע העבירה כחלק דומיננטי. עוד יצוין בנקודה זו, כי רב הנסתר על הגלוי בפרשה שבפנינו, שכן לא ברור איזה שימוש נועד לנשק אותו נשא הנאשם, במהלך נסיעה ברכב, יחד עם אחרים. אין צורך להכביר במילים באשר לנזק הפוטנציאלי הטמון בנשק חם, כל שכן כשמצורפת לו מחסנית, כפי שנעשה במקרה דנן. ידוע לכל כי שימוש בנשק חם עלול להוביל לפגיעה בגוף ולעיתים אף לקיפוד חיי אדם.

25. במסגרת סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה של נשיאת והובלת נשק מהסוג שבפנינו (אקדח), תובא הפסיקה הבאה:

- בת"פ (מחוזי באר שבע) 4338-04-13 מדינת ישראל נ' אביעוז (11.12.16) הושת על נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תגרה ובעבירות של נשיאת והובלת נשק - עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. במקרה הנ"ל דובר בנאשם שנשא במכנסיו מאחור אקדח מסוג ברטה, טעון במחסנית מלאה בכדורים ודרוך בכדור בבית הבליעה ובכיס מכנסיו של אותו נאשם נמצאה מחסנית נוספת, מלאה בכדורים.

- בת"פ (מחוזי חיפה) 31862-05-13 מ"י נ' מוחמד מחאמיד (1.10.13) הוטל על נאשם צעיר, בן פחות מ-21, עונש של 21 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של נשיאת נשק (אקדח) שלא כדין בצד עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו כדין.

- בת"פ (מחוזי חיפה) 2011/06 מ"י נ' אבו סנינה (07.03.06) הושת על נאשם שהורשע, עפ"י הודאתו, בביצוע עבירה של נשיאת נשק שלא כדין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, שם דובר באקדח שהוחזק בנסיבות מיוחדות ע"י הנאשם, ואשר לא נעשה בו שימוש כלשהו לאורך שנים.

26. לאמור לעיל אוסיף, כי על מהראן, הנזכר, כאמור, בכתב באישום כמי שנסע ברכב עם הנאשם, הושת, במסגרת של הסדר טיעון, עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות לצד רכיב ענישה של מאסר מותנה וקנס כספי בסכום של 8,000 ₪, זאת לאחר שהלה הורשע בביצוע עבירה של סיוע לעבירה של הובלת ונשיאת נשק. אמנם, המחוקק קבע כי עונשו המרבי של המסייע הינו מחצית עונשו של המבצע העיקרי (ראו סעיף 32 לחוק העונשין). ברם, יש לבחון כל מקרה, על פי נסיבותיו ואין בהכרח לגזור אוטומטית מעונשו של המסייע לעניין עונשו של המבצע העיקרי,

באופן שעל המבצע העיקרי יושת בהכרח עונש כפול. כך גם במקרה דנן, יש ליתן את הדעת למכלול הנסיבות של המקרה, לרבות לכך שהסדר הטיעון בעניינו של מהראן גובש מפאת קיומו של קושי ראייתי בתיק החקירה. לפיכך, אין מקום לקבוע באופן אוטומטי כי על הנאשם שבפנינו תושת שנת מאסר בפועל (כפל העונש שהושת על מהראן). בנקודה זו יפים דבריו הבאים של כבוד השופט ג'ובראן, כפי שנאמרו בע"פ 4463/12 ארנבורג נגד מדינת ישראל (13.09.12):

"היחס שנקבע בחוק בין עונשו של המבצע העיקרי לבין עונשו של המסייע צריך על דרך הכלל להנחות את בית המשפט בגזירת הדין. יחד עם זאת, אין לומר כי מדובר ביחס שיש להקפיד על קיומו באורח דווקני ותיתכנה סטיות ממנו בשים לב לנסיבות המיוחדות של המקרה הנדון... אין המדובר בגזירה אוטומטית של מחצית העונש בעניינו של המסייע מהעונש שנגזר על המבצע העיקרי, ויש שהנסיבות הפרטיקולאריות מחייבות הטלת עונש ביחס שונה".

27. לאחר ששקלתי את הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה על ידי הנאשם, את נסיבות ביצוע העבירה, את מדיניות הענישה הנהוגה, לרבות את הפסיקה שהוגשה על ידי כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל.

28. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 ו"א לחוק העונשין, אציין בראש ובראשונה, לקולה, את הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה הן מזמנו היקר של בית המשפט והן את העדת העדים בתיק זה. עוד אציין בנקודה זו, כי מטיעוני הסנגור לעונש עולה כי הנאשם הודה בחלקו בפרשה כבר בחקירתו במשטרה. עם זאת, מנגד, יש לציין, לחומרה, כי הנאשם ביצע את העבירה שבפנינו במהלך תקופת עיכוב הביצוע של המאסר שהושת עליו בתיק הקודם (ת"פ 13-06-44281). הנאשם הפר בכך את האמון שנתן בו בית המשפט המחוזי, אשר נעתר לבקשת הנאשם ודחה את תחילת ריצוי מאסרו של הנאשם על מנת לאפשר לנאשם לשהות במהלך חודש הרמדאן בביתו. יתרה מכך, העונש שהושת על הנאשם בתיק הקודם (עונש של 8 חודשי מאסר בפועל) לא הרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות בנשק. יצוין בנקודה זו, כי בתיק הקודם הורשע הנאשם, כאמור, בעבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כדין ואיומים - עבירות משנת 2012. לטובת הנאשם אציין, כי מעבר להרשעה הקודמת בעבירות הנ"ל, לא עומדת לחובת הנאשם הרשעה קודמת נוספת.

29. עוד יש ליתן את הדעת, לחומרה, לתמונה המצטיירת מתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם מתנהל באופן מניפולטיבי ואינו מכיר במשמעות העבירה שבפנינו. הנאשם לא ביטא נזקקות טיפולית בפני שירות המבחן, המעריך קיומו של סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות על ידי הנאשם בעתיד. עם זאת, לטובת הנאשם, יש ליתן את הדעת במידת מה לנסיבותיו האישיות, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן שפורט לעיל.

30. לאחר שבחנתי את הנסיבות הנ"ל שאינן קשורות בביצוע העבירה, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, בצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה וקנס כספי.

31. סיכומי של דבר אני דנה את הנאשם, כדלקמן:

למאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם עד שהחל לרצות את מאסרו בגין התיק הקודם (מיום 29.06.16 עד ליום 13.07.16).

למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ויורשע בגינה.

למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירה מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ויורשע בגינה.

לתשלום קנס בסכום של 15,000 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 15.10.17.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ז, 29 ינואר 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד גויכמן, ב"כ הנאשם, עו"ד עלי סעדי והנאשם בעצמו (הובא באמצעות שב"ס)